

„שירים ופואמות“
שירים מאת מ. ז. וולפובסקי
בהוצאת הקיבוץ המאוחד.

מ. ז. וולפובסקי שיותר מכל יודע לנו בפרוזאיקן („גז' יולד לנו“ עמוד) וכי מתרגם ברוכד (פרס טשרניחובסקי — על תרגום מן הספרות הרוסית) קיבץ עתה לקובץ רביעיות את שיריו הבאים בארבעה מדורים. א. „נעורים בנכר“ — שירים שנכתבו כולם בחוץ לארץ ונתפרסמו טרם עליה המשורר לארצה — ובסוף מדור זה שתי הכוזאיות „ממרי אות יחזקאל“ ו„בית לוריא“ — שאף הן משתייכות לאותה תקופה של כתיבה. בה. הפואמה „בית לוריא“ היא נחמדה למדי, קלת משקל וקצב על אף הכמנימנים הרגילים של תיאור הנוייה גלריית עיריית (העירייה, ר' יוסל, דבורי סיה, ועוד „מפת השלג, טבלת־שיש / על הארץ משתטחת / עורב רב על גב של תייש / ורועה בין שירי שחת“) והיא גד. שה דימויים מבריקים ועסייסיים.

„במסילה חושה“ — הוא המדור הרשני שבספר, ודומה, שהמגובש ביותר, והזכור ביותר לקורא השירה העברית. כל העוקב בענין אחר שירים שנתפרסמו באנהולוגיות שירתיית וודאי יוכר את השיר המעורר הזה: „מסילה חדשה סללה פה / מס לה חדשה / בארץ עגור

עם „צנוניותא“ — וזה נחמד. בפשר טו.

„מראה ושיח, שירים מאת יצחק עקביהו — בהוצאת גלילות

שיריו של עקביהו הם חסרי יומרות, ולכן, לא כמעט נוסכים עלינו, הרגשת בית“ שלזה וכתאנחת. הם אינם שירים גדולים־תרתי משמע, אף אינם קצנים — תרתי משמע. והם, יותר מכל מה־וים מסכת של ליריקה־א מפרסיוניסי־טית פשוטה, ואפילו פשוטנית בקצתה. התרשמות אמצעית מנופים ידועים לנו, ממראות אהובים עלינו (הכרמל!) וממציביריית דקדנסיים הידועים לנו עוד יותר בתקופה זו. אין בהם, כפי שהודכרנו, יומרות, ולכן הן במשקלם וקצבם והן בתוכנם, דומים על־נו כשיגרתיים ובלתי מפתיעים. ואולי מוזר בזאת שאפשר לכנותם „שגרתיים“ — אלא שהפעם מסמלת השיגרה, יותר מכל, את הסתמיות. הדמוי שהוא לא פעם עיקרו־שלישיר או כמל, או מרכז שמסביבו הכל הולך־ושבו־וחזר־וכובב־ופיעם — כל־יך לא יודע להפתיע ונשי־אר בצביונו המלנכולי — עם „הפרחים באגרסל“ ו„סלזו של בטהובן על ה־פסנתר“ — ו„הנה הפנורמה“, הנה הש־ביל, השיחים, הזכרונות, הנגהות, הנה ההגיגים והנה... סיימנו מלא, עוד כפר של שירים.

מה נוף שונם ותמוה ואנשי־לא־נדעו, נואשים סללוה / ראובן ושמי־עון ולוי...“ — כפי שמציין מ. ז. ה. בהקדמתו לספר — נכנכו למדור זה „שירי המגע וראשון עם הארץ, עם העבודה בה, העריגה על הנוף החדש והשאפה להכות בו שורש“. בעוד היות גדול“ — הוא מדור המשמש מס־נה בשירתו של וולפובסקי — בו הת־

ד פ ד ו ף

בספרי שירה

משב

חיל לכתוב את שיריו בנגינה המקובלת בארץ, ובאמת נקיים הם וקלים למקרא, אף טובים לדקלום, גם יותר עמוקים בהוכנם. מדור זה מסתיים בשירים ג־דולים ופואמות כמו: „הבארות אשר סיתמו פלשתים“, „ברנר“, „סבלים“ ו„גור, פ.מוניח“ — המדור הרביעי ר־המסיים את הקובץ — ללא יומרות, מה שהתיו הקולמוס ועל כן מלבב, מלבב מאד. אם עליית לחניתא“ — מתחרז